

Tillbaka i Etiopien och Shukur, pojken som fick svenskarna att bli Världsföräldrar via TV4, Unicef och M-magasin. Då: barnarbetare, hungrig, utstött. I dag: omhändertagen skolelev med framtidstro. För varenda unge heter Unicefs kampanj, där också M deltar. Och här kunde jag se med egna ögon att hjälpen kommer fram.

Shukurs dröm blev verklighet

Shukur tog Amelia Adamos hand och visade sitt nya liv. Ett rent golv, en bädd, vatten, mat och det bästa av allt: skolan. M-kronan har gjort skillnad. I södra Etiopien, i 150 små barns utsatta liv.

Av Amelia Adamo Foto Allan Förberg & Indrias Getachew

M-kronorna under 2008 blev 833 000 stycken!

För varje M-magasin som säljs går en krona till Etiopiens barn via Unicef.

Det pirrade i magen. Skulle han känna igen mig? Vad tänker den lille killen om den vita tanten som dimper ner en dag om året med ett tv-team och sen försvinner? Jag oroade mig för mötet med Shukur Hasen. Men alla mina farhågor försvann när UN-jeepen svängde in i den dammiga byn nära Awassa i Etiopien och uppspelta barn kom springande från alla håll.

Shukur också. Han visste att vi skulle

komma. Vi från Sverige som förändrat hans och 149 andra småpojks liv.

För ett år sedan var han en av barnarbetarna som jobbade på fiskmarknaden, sov på golvet i ett garage tillsammans med ett tjugotal andra ungar och som i bästa fall hade fått ett mål mat. Det enda han ägde var de trasiga kläder han gick i. Slantarna han fick över grävde han ner på ett hemligt ställe. De brukade hans pappa komma och hämta.

vänd

Han var besvärlig i början, sa 21-åriga läraren Mekedis Mesfin om Shukur. Men nu är han riktigt bra. Han är snabb och väldigt ambitiös. –Jag vill bli som hon, säger Shukur om sin idol, fröken.

forts

När vi på M bestämde oss för att M-kronan skulle gå till Unicef och barnen i Etiopien fick vi möjlighet att med egna ögon se hur våra insamlade pengar skulle kunna användas. Det var då jag mötte Shukur, som fem år gammal tvingades lämna hemmet för att börja jobba. Inte bara en mun mindre att mätta, utan familjen behövde också hans pengar för att överleva. Barnarbete är visserligen förbjudet, men i ett land med enorm fattigdom anses det inte konstigt att barn arbetar.

– Vad vill du mest av allt? frågade jag Shukur då och trodde att han skulle säga: Återförenas med mina föräldrar.

– Gå i skolan, sa han. Gå i skolan!

I dag gör han det han ville mest av allt, går i skolan. Han sover skyddat i ett rum med åtta andra barn, äter tre gånger om dagen och sköts om av både sin lärare och av en "housemother", som är anställd för att ta hand om barnen som bor där.

Shukur är inte det enda barnet som tas om hand. I det här projektet ingår 150 barn. Nästa år blir det 150 till, och så kommer det att hålla på. Det är de mest sårbara barnen som väljs ut först.

Nästa steg är att återförearna barnen med sina föräldrar, eller andra släktingar om föräldrarna är döda, och ge stöd till familjerna så att barnen kan fortsätta skolarbetet.

En droppe i havet? I Etiopien, ett av världens fattigaste land (plats 169 av 179 stater på FN:s välstandslista), där en fjärdedel av befolkningen är extremt fattiga och lever på mindre än en dollar om dagen, där fem miljoner barn är föräldralösa och där bara en tredjedel av befolkningen kan skriva och läsa. Javisst är det en droppe. Men en bra droppe.

För varenda unge heter Unicefs kampanj som samlar in pengar till allt från vaccinering, skolgång, malarianät och latrinbyggen till mikrokrediter till mammor så att de kan komma fötter och försörja sig och sina barn. (Om det kommer vi att berätta i flera artiklar under året i M.)

Så såg vi varandra igen, Shukur och jag. Det hade gått ett år. Shukur hade växt, hans smala kropp hade

blivit lite mindre smal. Utslagen i ansiktet var försvunna. Den långa t-shirten var full av hål men någorlunda ren. Hans vackra bruna ögon hade fått en piggare glans, och han log stort med sina fluorskadade tänder (grundvattnet är förstört) till den vita kvinnan som var jag.

Han tog min hand och visade mig sitt nya liv. Ett rent golv, en bädd (och snart kommer det en riktig säng!), en kran och vatten att tvätta sig i, matsal och så förstås det bästa av allt: skolan.

– Snart får vi skoluniform också, säger Shukur och längtar.

Skoluniform är det synliga tecknet på att barnen går i skola.

När jag frågar honom om vad som är den stora skillnaden känner jag hur dum frågan är. Hela hans liv har ju förändrats. Han är inte sjuk längre som förut i tyfus och malaria. Han är inte jämt hungrig.

– Och så är jag inte muslim längre utan en "born-again-christian".

Varför det, undrar jag och ser bilder framför mig av ivriga missionärer som ska omvandla "infödingarna" till kristna – är det så också nu år 2009?

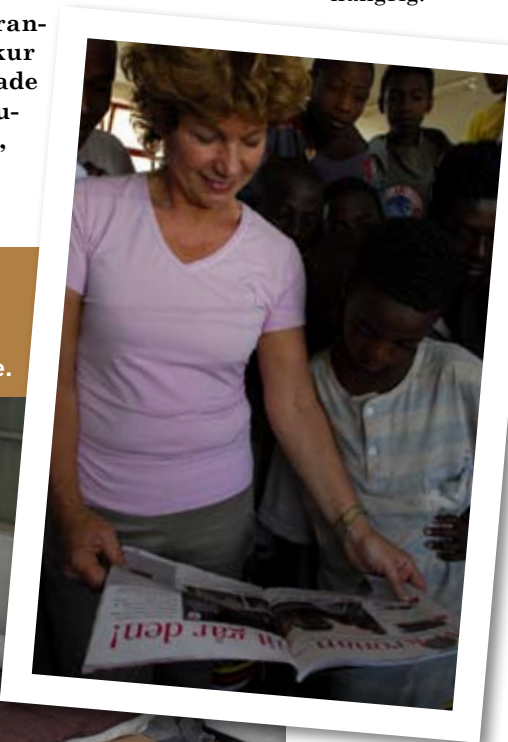
– Nä, svarar Shukur. Men alla förenades i aftonbön utom jag och jag vill inte vara utanför. Det var mitt eget beslut. Jag vill vara med de andra.

Näst roligast är att spela fotboll. Men den av Unicef sponsrade bollen är utan luft och då blir det ingen fotboll. Shukur har blivit en liten ambassadör och går

gärna till fiskmarknaden och berättar om sin nya tillvaro och försöker locka och övertyga de andra barnen att följa hans exempel.

– Men en del vill inte, de vill vara fria, säger han. Två av mina kompisar hoppade av skolan och gick tillbaka till fiskmarknaden. Det var för mycket regler, tyckte de.

Shukur vill inte tänka på nästa steg – att återförenas med sin mamma och

Här bor jag. Stolt visar Shukur mig sitt rum. På varje bädd sover två barn. Titta, säger jag och visar M:s reportage om Shukur, här är du! Sen spelar vi låten om honom och han förstår förstås ingenting, men klasskompisarna blir imponerade.

Adjö. Lille vän. Shukur och hans 149 kamrater, som fick en chans till ett bättre liv, ska bli en tv-snutt. Men deras liv i Awassa är inget tv-program, det är ett långt åtagande. Låt oss tillsammans göra det möjligt. Låt dem slippa det jag såg förra året. Trötta, hungriga barn sammanfösta i ett garage.

sina syskon. Pappan är gammal och har två fruar; Shukurs mamma är fru nummer 2 och den första frun är död. Sammanlagt har han åtta barn.

– Nej, jag vill inte tillbaka. Hon kastade ut mig, mamma sa att jag måste gå och jobba och jag ville inte. Jag var rädd, jag tror jag var fem år. Jag grät mycket och ville stanna hemma. Men det fick jag inte. Därför vill jag inte komma tillbaka. Hon ville ju inte ha mig då. Nu vill inte jag ha henne.

Jag vänder mig till Felekech Basazenew, som arbetar lokalt för Unicef och är M:s kontakt i Awassa. Hon har örnkoll på barnen och projektet. Hur gör de med de barn som vägrar? Hon berättar att de får psykologiskt stöd för att kunna återförenas och förstå att deras platser behövs till nya barn och att de garanteras skola även i hembyn.

– Jag förstår Shukur. I fyra år har han klarat sig själv, träffat föräldrarna ytterst sällan, bara för att lämna lite pengar. Nu är han rädd att mista det liv han äntligen fått och längtat efter. Om han är ledsen i dag, så får han en kram av lärarinnan Mekedis Mesfin som också bor med barnen och som Shukur älskar. Förut fanns det ingen vuxen i hans liv att ty sig till, säger hon.

Han tittar ner i marken och säger att hans mamma också grät när han gick från hemmet. Och att han nu förlåtit henne. Men han vill ändå inte tillbaka till byn och det hårda livet.

– Hon är ju min mamma, vad kan jag

göra? Men jag vill inte bo hemma.

Shukurs tankar om framtiden är stora. Han vill bli polis, lärare, doktor eller varför inte parlamentsledamot. Däremot vill han inte tala om åren på fiskmarknaden. Ärrn i ansiktet är minnen från den tiden då Shukurs liv var fullt av umbäranden och han fick mycket stryk av de stora killarna eller av vuxna. Han vill inte minnas, bara glömma.

– Jag vill hjälpa andra, säger den lille killen. Min dröm blev verklighet – varför skulle då inte mina nya drömmar också kunna bli verklighet? säger han och ser att jag ler när han säger parlamentsledamot.

Lille vän, tänker jag, något blir du definitivt!

– Jag vet att jag måste studera mycket, säger han lite lillgammalt när han visar mig sina läxböcker.

Han vill bli lika duktig som fröken. Han känner sig utvald och vill inte göra oss besvikna, vi som kommit så lång väg för att se hur det går för honom.

Kommer vi att komma tillbaka? Frågan hänger i luften, och när jag ser den lilla gestalten vinka och springa i dammet som bilen virvlar upp, tänker jag att javisst, jag kommer tillbaka!

Under de drygt fyra timmarnas bilkörning tillbaka till Addis Abeba och när mörkret sänker sig över detta stora, varma land, tänker jag på Shukur och hans kamrater. Det finns en framtid för många barn och den har vi varit med om att skapa. Tack, Unicef, och tack, alla ni som köper M-magasin. ●

Humorgalan för varenda unge!

Den 1 maj samlar Unicef med hjälp av TV4 och humor in pengar till sin hjälpverksamhet i hela världen. Vi uppmanas att bli Världsföräldrar, vilket kostar 100 kronor i månaden (för att bli det, gå du in på unicef.se eller ringer 08-692 25 00). Även i år är Amelia Adamo och Shukur med i ett nyinspelat filminslag. Deras första möte sändes under förra årets insamlingsgala och kan ses i repris på m-magasin.se Där kan du också lyssna på sången om Shukur som sångaren Mathias Holmgren och maken låtskrivaren Johan Thorsell gjorde efter att ha blivit mycket berörda av tv-inslaget. Låten kommer som singel i maj och kommer även att finnas på Mathias Holmgrens album *Tänk om jag dör nu inatt.*